

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 521/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2020 v zložení z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Ivana Fiačana a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Dráčovou, Čajakova 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 278/2005, sp. zn. 19 C 491/2015, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 147/2019 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 278/2005 a sp. zn. 19 C 491/2015, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 147/2019 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [(ďalej len „najvyšší súd“); (ďalej aj „napadnuté konanie“)].

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a vydanie veci, ktorý po vrátení veci najvyšším súdom je vedený na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 491/2015 (pôvodné konanie vedené pod sp. zn. 13 C 278/2005, pozn.).

2.1 Sťažovateľka uviedla, že na prebiehajúce napadnuté konanie (jeho výsledok) sú naviazané aj iné súdne a správne konania, ktoré sú už roky prerušené z dôvodu neukončeného sporu a celá situácia má na sťažovateľku a jej rodinu negatívny, traumatizujúci vplyv a spôsobuje jej psychickú, časovú aj materiálnu ujmu. Podľa názoru sťažovateľky ide o podanie účelovej žaloby, ktorou sa žalobca z dôvodu svojej nelegálnej stavebnej činnosti snaží neoprávnene zasiahnuť do vlastníckych práv sťažovateľky. Sťažovateľka je toho názoru, že predmetom napadnutého konania nie je z právneho ani zo skutkového hľadiska neobvykle zložitá vec.

2.2 Ďalej sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietla, že neefektívny postup súdov umožňuje zásahy žalobcu do jej vlastníckych práv, ktoré jej v konečnom dôsledku spôsobujú materiálne škody aj nemateriálnu ujmu, ktorých riešenie vyžaduje značné časové a finančné náklady. Poukazuje na to, že vzhľadom na neadekvátnu dĺžku konania sa však

nebude ani môcť niektorých škôd efektívne domáhať pre obtiažnosť dokazovania po neprimerane dlhej dobe od vzniku škôd a tiež aj po premlčaní niektorých nárokov s uplynutím aj objektívnych lehôt; tým dá sa ťažko predpokladať efektívny zvrat udalostí a aspoň aká taká náprava; je zrejmé, že väčšina nárokov bude nevyožiteľná a tak možno konštatovať, že došlo k neodstrániteľnému stavu.

2.3 Sťažovateľka opísala aj skutkový stav napadnutého konania a v podstatnej časti svojej argumentácie uviedla početnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vzťahujúcu k základnému právu účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods.2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Na základe skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom takto:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Bratislava III., Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Prikazuje Krajskému súdu v Bratislave konať bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 15000 €, ktoré sú spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť sťažovateľke Okresný súd Bratislava III, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky/ktoré sú povinné uhradiť sťažovateľke súdy v pomere Okresný súd Bratislava III 6000,- €, Krajský súd v Bratislave 6000,- a Najvyšší súd Slovenskej republiky 3000,- €, všetko do 15 dní od právoplatnosti a vykonateľnosti nálezu.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 375,24 €, ktorú sú Okresný súd Bratislava III, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet právnej zástupkyne v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

8. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy (ústavná sťažnosť).

11. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

12. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti ako zákonom predpísaná náležitosť je pritom kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ani nemôže o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite rozhodovať (m. m. II. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 583/2015, III. ÚS 26/2016).

13. Pokiaľ ide o petit ústavnej sťažnosti, sťažovateľ je povinný jasne, zrozumiteľne a presne formulovať návrh na rozhodnutie vo veci samej tak, že musí presne uviesť, konkrétne porušenie akých svojich základných práv a slobôd práv požaduje vysloviť, zrušenia ktorých konkrétnych rozhodnutí či opatrení alebo odstránenia iného zásahu sa domáha, resp. i to, že požaduje prikázať všeobecnému súdu, aby vo veci ďalej konal bez zbytočných prietáhov. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia treba uviesť osobitne.

14. V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyznačujúcim sa pri jeho začatí bezvýnimochným uplatňovaním dispozičnej zásady nie je ústavný súd oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, ktorý nespĺňa požiadavky

kladené na jeho kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 357/2017).

15. Označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, treba označiť dostatočne určito, najmä tam, kde príslušné ustanovenie ústavy či kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy o základných ľudských právach a slobodách obsahuje viacero práv (napr. čl. 48 ods. 2 ústavy obsahuje nielen právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, ale i právo na verejné prejednanie veci v prítomnosti účastníka, ktorých porušenie možno namietat' samostatne). Treba pripomenúť, že všeobecné tvrdenie, že došlo k porušeniu napr. „*práva na spravodlivé súdne konanie*“, „*práva na súdnu a inú ochranu*“ či „*práva na súdne konanie bez zbytočných prietahov*“ a pod., nemožno považovať za dostatočné označenie a konkretizáciu namietaného porušenia základných práv alebo slobôd pre účely poskytnutia ústavnoprávnej ochrany, pretože ide o širokú množinu práv, z ktorých niektoré môžu, alebo naopak nemusia v tej-ktorej danej veci prichádzať do úvahy ako spôsobilé byť predmetom konania pred ústavným súdom. Nie je úlohou ústavného súdu „*triafat'*“ do nešpecifikovaných požiadaviek sťažovateľa. Taktiež nie je postačujúce odôvodniť porušenie práv iba odvolaním sa na relevantnú právnu úpravu a judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 153/2017).

16. K označeniu základných práv a slobôd ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. c)] vyplýva, že sťažovateľ musí v ústavnej sťažnosti označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy (resp. kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách), ale musí ich konkretizovať aj skutkovo t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, III. ÚS 353/2017, III. ÚS 100/2018).

17. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Ústavný súd v prípravnej fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil jej obsahové nedostatky vo vzťahu k jej odôvodneniu, ako aj sťažnostnému petitu a v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzval sťažovateľku na odstránenie väd podania avšak bez bližšej špecifikácie týchto väd vzhľadom na § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 11 ods. 3 a § 160 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

19.1 Výzva bola doručená právnej zástupkyňi sťažovateľky 12. októbra 2020, ktorá na ňu v mene sťažovateľky odpovedala podaním zo 16. októbra 2020 a uviedla:

„... Nakoľko vo výzve nie je špecifikované, ktorá časť petitu je nesúladná a navrhovaný výrok 3. spočíva v alternatívnom petite, domnieva sa, že ide len o nedorozumenie. Z opatrnosti uvádza celé znenia alternatívnych petitov v tejto časti, keďže v pôvodnom petite boli navrhnuté alternatívy len cez lomítka...“.

19.2 Následne upravila pôvodne alternatívne formulovaný petit v časti požadovaného finančného zadosťučinenia takto:

„... 3. Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 15000 €, ktoré sú spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť sťažovateľke Okresný súd Bratislava III, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky Alternatívne (!) Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 15000 €, ktoré sú povinné uhradiť sťažovateľke súdy v

pomere Okresný súd Bratislava III. 6000,-€, Krajský súd v Bratislave 6000,-€, Najvyšší súd Slovenskej republiky 3000,-€, pre oba návrhy spoločne ktoré sú povinné súdy uhradiť sťažovateľke do 15 dní odo dňa právoplatnosti nálezu.“

19.3 Sťažovateľka ďalej uviedla, že „...Prípadne zdanie nesúladu mohlo vyplývať zo zjednodušenia navrhovanej alternatívy cez lomítko, namiesto výslovného uvedenia, z čoho mohla prameniť neprehľadnosť petitu, za čo sa ospravedlňuje. V prípade, ak nesúlad vyplýva z inej časti petitu dovoľí si právna zástupkyňa sťažovateľky požiadať o poukázanie na konkrétny navrhovaný výrok a jeho rozpor s očíslovanou časťou sťažnosti, aby ho mohla bezodkladne opraviť.“

20. Ústavný súd s odkazom na body 11 až 16 tohto uznesenia zdôrazňuje, že má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

21. Napriek tomu, že sa podľa § 39 ods.2 zákona o ústavnom súde každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu, z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

22. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje okrem viazanosti rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti najmä viazanosťou petitom ústavnej sťažnosti, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

22.1 Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa osobitne uplatňuje v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky v predloženej znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje nielen na to, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahuje námietky týkajúce sa neprimeranej dĺžky konaní vedených pred Okresným súdom Bratislava III v pod sp. zn. 13 C 278/2005 a sp. zn. 19 C 491/2015, v konaní vedenom Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 16 Co 147/2019 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v bližšie neidentifikovanom konaní a zbytočných prietahov v týchto konaniach, ktoré spadajú pod porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, o ktorom však v ústavnej sťažnosti nie je žiadna zmienka a ktorý sťažovateľka zamenila za čl. 46 ods. 1 ústavy zakotvujúci právo na súdnu ochranu. Tento nedostatok nemohlo odstrániť ani namietanie čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sťažovateľkou formulovaný návrh na rozhodnutie (petit ústavnej sťažnosti citovaný v bode 3 tohto uznesenia) nezodpovedá nielen dôvodom ústavnej sťažnosti ale ani zákonným požiadavkám na jeho určitosť, keďže v petite nie je jednoznačne (t. j. konkrétnou spisovou značkou) identifikované súdne konanie, postupom ktorého mali byť porušené jej práva.

24. Ústavný súd uzatvára, že sťažovateľkou predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit ústavnej sťažnosti) nie je vymedzený takým určitým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci, pričom v dôsledku tohto nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

24.1 V súvislosti s uvedeným nedostatkom petitu ústavnej sťažnosti, ktorý patrí medzi zákonom predpísané esenciálne náležitosti každého návrhu na začatie konania pred každým súdom, teda aj pred súdom ústavným, ústavný súd zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľkou, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľkou chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

25. Napriek tomu ústavný súd sťažovateľku, ktorá je zastúpená kvalifikovanou právnu zástupkyňou, vyzval na odstránenie nedostatkov predloženej ústavnej sťažnosti (k tomu pozri bod 19), pričom vo výzve bližšie nekonkretizoval (a vzhľadom na § 160

ods. 3 CSP v spojení s § 62 zákona o ústavnom súde ani nemohol, keďže voči účastníkom konania zastúpených advokátom nemá poučovaciu povinnosť), v čom vidí nesúlad obsahu ústavnej sťažnosti jej s petitom, resp. nedostatky petitu samotného. Vedomý si kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľky a na to nadväzujúceho predpokladu profesijnej odbornosti advokátky ústavný súd tak postupoval v súlade so základným princípom vyjadreným v čl. 11 ods. 3 CSP a § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Doplneným podaním sťažovateľky však k odstráneniu väd nedošlo, pričom z dôvodov zhora uvedených nemohol ústavný súd vyhovieť žiadosti právnej zástupkyne „*o poukázanie na konkrétny navrhovaný výrok a jeho rozpor s očíslovanou časťou sťažnosti ...*“ .

26. V situácii, keď je petit ústavnej sťažnosti sťažovateľom z hľadiska práva nesprávne (nedostatočne) formulovaný, neostáva ústavnému súdu iné ako ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (m. m. I. ÚS 77/2019).

27. S odkazom na body 21 a 22 tohto uznesenia petitom ústavnej sťažnosti vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd.

28. Keďže napriek výzve ústavného súdu na odstránenie väd návrhu na začatie konania zostal petit ústavnej sťažnosti nielen nekorešpondujúci s jej odôvodnením, ale

najmä neurčitý, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

29. Nad rámec veci ústavný súd dáva do pozornosti, že ak obsahovo ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje ku konštatovaniu existencie zbytočných prietahov v napadnutých konaniach, sťažovateľka má možnosť v prípade pretrvávajúceho nepriaznivého stavu spočívajúceho v nečinnosti vo veci konajúcich súdov obrátiť sa na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou kvalitatívne spôsobilou ďalšieho prerokovania.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

31. Vec bola v súlade s čl. III bodom 1 písm. a) v nadväznosti na čl. II bod 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 2 schváleného na zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky 1. októbra 2020 z dôvodu neprítomnosti člena prvého senátu Rastislava Kaššáka prejednaná a rozhodnutá prvým senátom ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu a sudkyňa spravodajkyňa, Ivan Fiačan a Miloš Maďar – členovia senátu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu